

ԱՆՅԵԱՆ, ՆԵՐԿԱՅ, ԱՊԱԳԱՅ

Իւրաքանչիւրն իմ կեանքի անցնող-սահող օրերէն
 Յուսաբարհր իմ կ'օժտէ յուշով մը նոր, սեւագիծ,
 Ընելով զայն բեռ մը ծանր, դժուարակիր տարօրէն.
 Զէ ունեցած ե՞րբ սակայն սիրսս մորմոմ ու քախիծ:

Անցեալըս դառն էր, դժիւմ, սեւ յուշերու մոխրակոյտ,
 Ներկան — նեղիկ ովասիս — կը բերէ ինձ լոկ ձանձրոյթ,
 Իսկ ապագան իր ձեռքին ունի հապար ու նիզակ.
 Ու կը կփմ օրէ օր յուշի, վախի բեռան հակ:

Խոր ու անյագ են տենչերս, ոչ չափ ունին, ոչ կշիռ,
 Իրենց յորձին մէջ առած՝ զիս կը նետեն խութէ խութ,
 Զարտնելով պահ մը գէթ մտնէ վանել խոնքն մութ,
 Եւ օրերուն դէմ կենալ ըզմայլագին ու արբեիռ:

Կ'ուզեմ փախչիլ անցեալէն, ապագային բայց չերթալ,
 Ներկային մէջ՝ գործ, անդէմ, մնալ անհարժ, անզգայ.
 Յուշերուս թոյնը մեղմել վախերովը գալիքին,
 Ու ըսպասել լոկ անոր՝ որ գլխեմ թէ պիտի գայ ...:

1981

Գ. ՃԱՐՏԱՐ

